

Miroslav Rákos

Miroslav Rákos

Úplněk Rudého boha

MYSTERY PRESS

2025

VŠECHNY OSOBY ROMÁNU JSOU VYMYŠLENÉ A ZA JEJICH JEDNÁNÍ
AUTOR NEODPOVÍDÁ. PRÁVĚ TAK I MÍSTA, KDE SE DĚJ ODEHRÁVÁ,
A REKVIZITY V DĚJI NEPOSTRADATELNÉ JSOU JEN STYLIZOVANÝMI
OBRAZY MÍST A VĚCÍ SKUTEČNÝCH.

TATO KNIHA ANI ŽÁDNÁ JEJÍ ČÁST NESMĚJÍ BÝT KOPÍROVÁNY,
ZÁLOHOVÁNY ANI ŠÍŘENY V JAKÉKOLI PODOBĚ A JAKÝMKOLI
ZPŮSOBEM BEZ PÍSEMNÉHO SOUHLASU NAKLADATELE.

COPYRIGHT © MIROSLAV RÁKOS, 2025
COVER ILLUSTRATION © MICHAL JERONÝM ROJAN, 2025
BOOK DESIGN © MARTIN STEHLÍK, 2025
CZECH EDITION © MYSTERY PRESS, PRAHA 2025

ISBN 978-80-7588-928-7 (pdf)

*Rodičům, kteří mi otevřeli svět knih,
a drahé polovičce, která mě jím provází.*

Kapitola první

Nová vize

I.

Finn zatřásl okovy na zápěstích.

„Ori,“ zamžoural do tmy před sebou. Svět se stále vznášel v mlze, ale obklopený černými skalami rozpoznal siluetu štíhlého chlapce, také vězněného u kůlu. Posunul se na rozedřených kolenech, až mu napjaté řetězy zkroutily ruce za zády.

„Nepřibližuj se!“ vyjekl slabý hlas.

„To jsem já, Ori.“ Zamrkal, aby dokázal zaostřit na pobledlou tvář svého malého bratra. „Čeho se bojíš?“

Plavovlasý chlapec se od něj odtáhl, jak mu jen železa na zápěstích dovolila.

Finn se zamračil. „Co se tady, u Světa, děje?“ Z města se dostali jako obvykle, ale podle ostrého větru, který mu nemilosrdně bičoval tváře, se nacházeli vysoko nad Soutěskou. Po zboží nebo doprovodu nebylo ani stopy.

Ori rozechvělou rukou ukázal na kaluž přesně v půli cesty mezi dvěma kůly. Na tmavé hladině se povalovala prázdná skleněná ampule. Finn se vyděsil, ale záhy zpozoroval vystouplé žíly na Oriho předloktích. Bratr si musel vzít sérum teprve před chvilí.

Když sklopil pohled k opasku, málem znovu upadl do mrákot. Místo, kde nosil připnutou dvojici ampulí s purpurovým léčivem, zelo prázdnotou. Kůži na pažích měl mrtvolně bledou. Zabodl oči do kaluže, jejíž hladinu čeřil vítr,

a ze všech sil se snažil odolat pohledu na Rudého boha, jehož děsivou přítomnost si teď uvědomil.

Někdo vzal jeho séra. Chce, aby se Finn proměnil.

Ori se zajíkl.

Před Finnem jako duch prolétl šedý stín. Ladně dosedl mezi něj a bratra, zahnutými pařáty rozšlápl skleněnou ampuli v kaluži. Ve tmě zasvítily rudé oči.

„Proč jsi nás svolal, Thalgramine?“ zasyčel démon.

Finn zatím žádného z nich nespatrił, ale ani na vteřinu nepochyboval o pravdivosti svého odhadu. Všude kolem šustila křídla. Další a další démoni se vrhali z vysokých útěsů a přistávali na malém prostranství.

„Protože je čas,“ řekl hluboký hlas a před Finnem se rozevřelo pohoří. Masa černých skalisek se dala do pohybu a oblohu beze hvězd zakryla velká křídla.

Celou dobu tady nehnutě stál...

„Jak si můžeš být jistý? Rudý bůh je stále zahalen v Mlze,“ syčel další démon.

Thalgramin kostnatým prstem ukázal na Finna.

„Je to jen člověk.“

„Tenhle odolával účinkům Boha celá léta,“ zakroutil Thalgramin hlavou s mohutnými rohy, které se jako kmeny stromů stáčely k černé obloze. „Je to pašerák. Sérum si vezme vždy při odchodu z města a další dvě s sebou nosí jen z opatrnosti.“

Finna zamrazilo. Jak dlouho ho ta nestvůra sledovala?

„A tenhle?“ nadzvedl první démon nehtem Orimu bradu. Chlapec vypadal, že se každou chvíli rozpláče.

„Důkaz, že jsou má slova pravdivá,“ řekl Thalgramin. „Jak sám brzy uvidíš.“

Finnův malý bratr odvrátil tvář, hned jak mu to démon dovolil.

Z Thalgramina vyšlo smíchu podobné zachrčení. Planoucímá očima přelétl své druhy. „Připravme se, bratři. Rudý bůh stojí po našem boku, ale musíme jednat rychle, pokud chceme konečně zahubit krev Nečistého.“

„Prý jsou naživu dva.“

„Ano, i dívka. Zoufalá loutka, která nerozumí dění kolem sebe o nic víc než ten mladík. Zemře ale také.“

„Pak nám tedy dokaž, že se nemýlíš. Ukaž nám sílu Rudého boha.“

V Thalgraminově úsměvu se zaleskla řada ostrých te-sáků. Popošel k Finnovi, kterému se černá křídla nakrátko stala celým světem. Ori křičel, aby ho nechali být, aby mu neublížovali. Finn bezděčně pohlédl démonickému vůdci do očí. Hypnotizovaný černými plameny v nich nedokázal odtrhnout zrak.

„Jsi moudrý,“ řekl Thalgramin, jakoby odněkud z dále. „Pochopil jsi, co se s tebou děje, hned jak jsi nemohl najít sérum. Marně ses ale bránil volání Rudého boha. Před jeho novou silou žádný člověk neobstojí. Ani ty...“ Ukročil stranou a Finnovými zorničkami se rozlily stovky odstínů krve.

Obloha za Thalgraminovými křídly byla stejně černá jako ona sama, zastřená neprostupnou Mlhou. Zpoza té však na Finna shlížela ještě zlovolnější síla. Jediná hvězda barvy krve. Rudý bůh, ze kterého on mohl zahlédnout pouhou čtvrtinu, zářil jasněji než kdykoliv předtím. Volal Finna, teď mnohem silněji a naléhavěji, volal po těle, jež před jeho mocí nechránilo sérum. Finnovi cukaly končetiny. Snažil se od Boha odvrátit zrak, ale temné síly hvězdy ho držely na

místě. Oči se mu nafukovaly, až měl pocit, že musí každou chvíli prasknout – zvětšovaly se, tu skutečnost si chlapcova zastřená mysl ještě dokázala uvědomit.

„Finne! Finne!“

Ori se zmítal v okovech a zplna hrdla křičel jeho jméno. A byl to právě zoufalý bratrův hlas, co Finna dokázalo nakrátko vysvobodit z Bohových spárů.

„Na tohle nemám čas!“ popadl Thalgramin chlapce za čelist. Násilně mu otočil hlavu zpět k Rudému bohu, nehty mu skoro vypíchl oči, jak se snažil udržet jeho víčka otevřená.

Z Finna vyšel nelidský výkřik. Svaly po celém těle mu pulzovaly, přinášely nepřetržité utrpení. Nejen oční bulvy, on celý se zvětšoval. Slyšel, jak na zem a na hladinu neda-
leké louže dopadají drobné předměty. Když si ostrými tesáky, které nahradily lidské zuby, prokousl jazyk, ústa mu naplnila čerstvá krev.

„Finne! Finne!“

To není možný! Proměna neprobíhá tak rychle! Já přece...

Když znovu přišel k sobě, ležel na zemi tváří v louži. V okolí stále cítil přítomnost démonů. Pomalu se zvedl na štíhlých tlapách a pohlédl na svůj odraz ve vodě. Za holou lebkou potaženou bledou kůží zářil Rudý bůh. Finn zavrčel a setřásl ze shrbených zad zbytky dlouhých zrzavých vlasů. V širokém úsměvu odhalil dvě řady stříbřitých tesáků a dlouhým parátem se dotkl hladiny v místě, kam mu od úst odkapávala slina.

Byl dokonalý.

„Finne...?“

Vzhlédl. Před ním se u dřevěného sloupu krčila drobná postava s plavými vlasy – člověk. Když chlapec zopakoval

jeho jméno a opatrně k němu vztáhl ruku, Finn zaváhal. Vzápětí ale zalil jeho nové tělo nejpřirozenější z pudů a zastřel vše ostatní. Cítil, jak mu vlhnou ústa a jak jeho vyzábělé břicho svírá hlad. Cítil krev, chutnou, čerstvou krev. Kolovala v žilách toho člověka.

Vyrazil, ale okovy ho odtáhly zpět.

„Finne, to jsem já, tvůj bráška Ori! Prosím, začni to ovládat! Jsi silnější než Bůh! Prosím!“

Finn zavrčel a znovu se vrhl vpřed. A znovu. A znovu.

A znovu.

Řetězy se přetrhly a Finn dopadl do louže. Okamžitě se vymrštil na všechny čtyři. Přikrčil se ke skoku.

„Prosím,“ zajíkl se chlapec. Po tvářích se mu koulely slzy.

Finn ztuhl a vyčkával. Přirozený instinkt ho vybízel ke skoku, ale cosi uvnitř mu svazovalo končetiny.

„Neudělá to,“ řekl syčivý hlas. „Bůh nad ním nemá dostatečnou kontrolu.“

„Udělá.“

Ori se schoulil do klubíčka a dlaněmi si zakryl oči. „Prosím. Finne, prosím.“

Finn o krok ustoupil. Každou vteřinou byly stahy v jeho břiše bolestivější a bolestivější. Vzhlédl k rudé hvězdě na temné obloze.

Finn... Finn... ohyzdné jméno... Není hodno... není hodno... Haissith... Oh ano... Haissith... Tak sse jmenujeme... tak sse jmenujeme, prohnílý člověče!

Znovu pohlédl na chlapce. Nahrbil se.

A skočil.

Když stříbřitými tesáky sevřel Oriho hrdlo, tělem se mu rozlil blažený pocit.

II.

„Už jedou! Už jedou!“

Scalv se prodíral pokřikujícím davem. U Západní brány se většinou zdržoval málokdo, ale dnes se tu shromáždilo víc lidí, než kdy na jednom místě spatřil. Snad ani volba Správce nepamatovala takový dav. Proklouzl mezi dvojicí hromotluků, ze kterých mu jeden věnoval letmý nedůvěřivý pohled. Scalv skryl náramek na levé ruce za záhyb košile a spěchal dál. Nepotřeboval, aby se muž se znakem kladiva vyraženým na kožené kazajce dozvěděl o jeho původu. Z vlastní zkušenosti věděl, jak jsou kovářští mistři popudliví, a těmhle dvěma sahal sotva po bradu. Rozrazil si cestu hloučkem žen, které pohoršeně zalapaly po dechu, a stanul v druhé řadě davu, který lemoval cestu od Západní brány nejspíš až k samotné Citadele. Brána byla otevřená dokořán. Když se Scalv předklonil, zahlédl dokonce, jak po mostě přes vodní příkop přijíždějí první jezdcí.

Slavnostní den pro Skrytý Štít, nejsevernější výspu Říše.

Vzhlédl k hodinové věži. Svit Rudého boha, z jedné čtvrtiny vyčnívajícího zpoza Mlhy, ho zasáhl přímo do očí. Scalv se zachvěl a pokročil do stínu nedaleké budovy. Znovu zabloudil očima k věži a chvíli uvažoval nad polohou ručiček. Jeho páni by se neměli vzbudit dříve než za dvě hodiny. Do té doby se mu snad podaří neslyšně vrátit. Příchodem k Západní bráně riskoval mnohem víc, než měl ve zvyku.

Ale podívanou, která město každou chvíli čekala, si nemohl nechat ujít.

Za jáсотu všech přihlížejících projel branou první jezdec ve stříbrné zbroji. Na helmici se spuštěným hledím vlál ve větru rudý chochol mnohem světlejšího odstínu, než jaký si přivlastnil Bůh. I vojákova oře pokrývaly stříbrné pláty, ty ale z velké části zakrývala čabraka se zlatým vzorem hořících svící spojených v jednu. Stejný znak, svatý symbol Církve, měl jezdec na širokém trojúhelníkovém štítu. Rukou v železné rukavici svíral otěže, pochva s dlouhým mečem se mu houpala u pasu. Scalv se přistihl, že na jezdce zírá s otevřenými ústy. Mnohokrát už zahlédl strážce Citadely, když se při pravidelných obchůzkách zatoulali do chudinské čtvrti Skrytého Štítu, ale v porovnání s muži v šedé kroužkové zbroji působili vojáci z hlavního města jako učinění bohové. Scalv se marně snažil odhadnout, jak dlouhou cestu za sebou musí mít, když jedou ze samého středu lidské civilizace.

Za jezdce se objevil další, podobně oděný muž, ale jeho chochol svítil jasně žlutou barvou. Scalva napadlo, zda stejně svítilo i Slunce, bájná hvězda, která kdysi putovala po azurové obloze. To ale bylo dávno před Sloučením a příchodem Mlhy – na světě už nežil nikdo, kdo by onu dobu zažil, dokonce ani čarodějové.

Z myšlenek ho vytrhl muž v dlouhém karmínovém rouše, který se objevil mezi jezdci. Černý spodní lem šatu přepadl přes boky sněhobílé klisny. Muž seděl vzprímeně s pohledem upřeným před sebe. Jen párkrát se záhyby kápě, kterou měl staženou hluboko do tváře, nepatrně pohnuly, jak pokukoval po všudypřítomném davu.

„Ruce Světla,“ vydechl Scalv.

Nejvyšší kruh kněží, kteří se postupem let stali nejmocnějšími představiteli Církve. I oni oplývali nadpřirozenými schopnostmi, přestože je prisuzovali raději Světlu než síle zvané magie. Jediný Archeon a jeho Věrní se těšili vyššímu postavení než oni. Scalv doufal, že jednoho z nich dnes spatří, ale na rozdíl od vojáků ve stříbrných zbrojích přinesl kněžský mág jen zklamání. Kdyby jim věnoval aspoň jeden pořádný pohled a k tomu třeba přidal malé kouzlo na uvítanou ...

Za knězem následoval další zástup vojáků seřazených do řad po dvou, třech a pěti.

„To se mi snad zdá!“ ozvalo se nedaleko Scalva. „Jak se vůbec opovažuješ vyjít mezi normální lidi, ty zrůdo?!“

Nevěnoval hlasu pozornost. Kde se objevili lidé, tam se vždy strhly i hádky. Nic překvapivého. Ale vzápětí mu něčí ruka sevřela rameno. Scalv se vyškubl a pohlédl na vousatého muže ve světlé tunice. Po jeho boku neklidně přešlapovala umouněná dívka.

„Jo, s tebou mluvím! Takový jako ty maj bejt zavřený v kleci, ne si volně pobíhat po městě.“

Nejblíže postávající lidé se k nim obrátili.

„Nech mě být,“ řekl Scalv se sklopeným pohledem. „Nic jsem ti neudělal.“

„Zatím. A já ti k tomu rozhodně nedám příležitost!“ Muž po něm chňapl a Scalv na poslední chvíli ustoupil. Narazil přitom do stařeny, která zaskřehotala jakousi nadávkou a marně se ho pokusila odstrčit.

„Otče, prosím,“ špitla dívka.

„Neplet se do toho!“

Cestu muži zahradil statný kovář, kterého Scalv před několika minutami míjel. Jeho druh nebyl nikde k vidění. „Čím se ten mladík provinil, že děláš takový povyk?“

„Koukni se na jeho levý zápěstí, kováři. Pak pochopíš.“

Kovář se zamračil. „Ukaž mi ruku.“

Scalv pomyslel na útěk. Ale obava, že by ho dostihli, nad základním instinktem zvítězila. Odevzdaně natáhl levou paži s kovovým náramkem.

„Fujtajbl!“ odplivl si kovář.

Okolním davem se nesl skoro neslyšný šepot.

„Je to jeden z nich.“

„Otrok.“

„Zrůda.“

„Zplozenec Cizího světa.“

„Je tady někde Lovec?“

„Odstupte od něj, než se promění!“ kulhala stařena pryč, co jí síly stačily. Kvůli nedávnému pokusu Scalva odstrčit se zřejmě považovala za případnou první oběť, kdyby se změnil v bestii.

„Nepromění se,“ řekl kovář. „Má náramek. I když Rudý bůh nakazí třeba jen kapku jeho krve, magie uvnitř šperku ho ochromí na dostatečně dlouhou dobu, abychom ho mohli ... odstranit.“

„Na kováře seš nějaký chytřej,“ řekl muž, který na Scalva upozornil. „Náramek má, ale nikde tu nevidím jeho pány. Kdo se o něj postará, až se začne měnit? Já si ruce prokletou krví špinit nebudu.“

Scalv zpozoroval, že ho dívka po mužově boku celou dobu nehnutě sleduje. Když se jejich oči nakrátko setkaly, omluvně se na něj usmála a kývnutím hlavy mu naznačila,

aby odtud zmizel. Scalv se nenechal pobízet dvakrát. Proklouzl za kovářovými zády a vytratil se, zatímco oba muži pokračovali ve při. Z davu skřehotal hlas stařeny, která se snažila na jeho odchod upozornit, ale během té chvíle už se přesunul o dobré tři řady dál. Lidé, již byli svědky potyčky, před ním se strachem v očích uhýbali. Brzy se našťestí ocitl v místech, kde se dav stále plně věnoval jezdcům z hlavního města. Přestože už dávno neslyšel hlas muže ve světlé tunice, pokračoval podél cesty k Citadele a zastavil se až u velkého vozu s balíky slámy. Skryl se v jeho stínu.

Zabedněnci.

Rozuměl jejich obavám. Na rozdíl od většiny nedokázalo jeho tělo přijmout Církví vydávaná séra, čímž se stávalo mnohem náchylnějším k neblahým účinkům Rudého boha. Platila ale kovářova slova. Scalv měl na zápěstí náramek. Nemohl si ho sundat a ani se o to nikdy nesnažil. Raději padne na zem v bolestivých křečích, které mu magie náramku v počátcích proměny přinese, než aby okusil krev jiného člověka. Dával si dobrý pozor, aby se příliš nevystavoval svitu Rudého boha, dnes se skutečně jednalo o výjimku. Scalvovi páni – krutý pár, který se ho kdysi ujal – mu většinu času ani nedovoľovali vyjít na čerstvý vzduch. Moc dobře si uvědomovali, jaké by pro ně mělo následky, kdyby se Scalv začal měnit dál od nich. Za každého člověka, kterého by jako bestie zranil, nebo – Světlo, nedopust' – dokonce zabil, nesli plnou odpovědnost. Výměnou za to riziko s ním mohli zacházet podle libosti, nechat ho, aby jim sloužil, či ho klidně umořit hladem, pokud uznají jeho smrt za vhodnou.

Městem se rozeznělo dunění rohů a lidé zajásali. Scalv se vyklonil z pozorovatelný u naloženého vozu. Od brány se

k němu po cestě blížil vysoký kočár tažený dvojspřežím černých koní. I samotný povoz byl vyrobený z černého dřeva, za okny se vlnily rudé záclony. Jedna z nich se odhrnula ve chvíli, kdy kočár projížděl kolem Scalva, a otlá ruka povolila kličku u okna. Dotyčný vyndal ven celou paži, až se mu rukáv bílého roucha svezl po loket, a mával všem přítomným na pozdrav. Scalva udeřila do očí záře zlatých prstenů. Jásot zesílil. Zklamání z člena Rukou Světla, který v jezdeckém sedle jen nepřítomně hleděl před sebe, přebilo gesto Archeonova Věrného nastokrát. I Scalv pocítil vlnu vzrušení, když za druhou záclonou zahlédl konec baculatého nosu, na nějž házel lampion uvnitř kočáru prapodivné stíny.

Příjezd družiny oznámili obyvatelům Štítu před čtrnácti dny a od té chvíle ho všichni netrpělivě očekávali. Nikdo netušil, koho z Věrných k nim z hlavního města poslali, ale tradovalo se, že dotyčný se vydal na cestu na žádost samotného Archeona. Důvodem jeho návštěvy měl být Mladý prorok.

Kéž bych se taky narodil jako prorok, ponořil se Scalv do známých vod sebelítosti. Lidi by ke mně chodili pro radu nebo se dozvědět o vlastním osudu a nevyhýbali se mi jako malomocnému. Třeba bych dokonce mohl nahlédnout do minulosti. U Světla, jak já bych chtěl vidět Slunce a nebe, který nehalí Mlha! A jak moc bych chtěl, aby se Rudý bůh ztratil v nenávratnu a zbavil mě mého prokletí.

Zavřel oči a nakrátko si představil ten slastný pocit. Bez Rudého boha by lidem nehrozila proměna v bestie. Séra by ztratila význam a Scalv by nemusel nosit náramek ani sloužit krutým pánům. Konečně by byl volný.

Volný!

Ostrá bolest mezi lopatkami ho vrhla zpět do přítomnosti.

„Co tady, kurva, děláš?!“

Scalv se svalil na bok a rukama si chránil obličej. Hůl z pevného dřeva ho zasáhla do obou předloktí zároveň.

„Povídám, co tady, kurva, děláš?!“ křičel jeho pán. S rudou tváří a prošedivělými vlasy, které ustupovaly lesklému čelu, vypadal skoro komicky. „Máš! Být! Přece! Doma!“ S každým slovem ho znovu udeřil holí.

Scalv, schoulený do klubíčka, se snažil co nejméně vnímat bolest. Mohl se omlouvat nebo prosit o slitování, ale ani jedno by mu nepomohlo. Věděl, co příchodem k Západní bráně riskuje. Bude muset počkat, až pánův hněv pomine, což většinou nastávalo ve chvíli Scalvova bezvědomí. Temnotu vnímal jako sladké osvobození. Koutkem oka zahlédl, jak se kolem nich houfují lidé, dokonce i někteří jezdci zastavili zvířata. Nikdo mu ale nespěchal na pomoc. A ani nepřispěchá, kvůli náramku, který oznamoval jeho pravý původ.

Jak úžasný by bylo být někým jiným.

Statečně přijímal další rány. Projíždějící kočár se se skřípěním kol zastavil jen několik metrů od místa, kde Scalv dostával zasloužený výprask. Vrásčitá tvář lemovaná zbytkem sněhově bílých vlasů se vyklonila z okna, ale poté ruka se zlatými prsteny vydala příkaz a vozka práskl do otežů. Kočár se dal znovu do pohybu a spolu s ním i vojenský doprovod.

Jak úžasný... by bylo... být někým jiným.

Scalv naposledy zaúpěl a upadl do bezvědomí na zemi prosáklé vlastní krví.

III.

„Stůj!“

Mladý prorok si povzdechl. Při průchodu Citadelou nemohl mít ani chvíli klidu. S vypětím všech sil vydoloval vřelý úsměv a obrátil se k drobné dívce, která se ho snažila doběhnout. Klapot střevíců na nízkém podpatku se rozléhal jinak liduprázdnou chodbou.

„Co se děje, Nett?“

„Už jsou tady,“ popadala dech, když se konečně zastavila.

Povytláhl obočí.

„Copak jsi zapomněl? Archeonův Věrný a jeho družina.“

„Jo tenhle. Později se s ním půjdu seznámit.“ Obrátil se k odchodu.

„Správce chce, abys ho přivítal po jeho boku.“

„Nemám čas.“

Dívka ho chytila za paži. „Víš, že přijel jen kvůli tobě. Proč musíš všechno tak komplikovat?“

Prorok pohlédl do zelených očí. „Protože svět je komplikovaný, Nettfari. Neměl jsem vizi už celé týdny. Pořád ty samé. Dokolečka. Jak mám naplnit svůj osud, když mě Světlo nechává slepým?“

Copak ta naivní holka nechápe, o co Archeonovi jde? Chce si Proroka stáhnout do hlavního města, kde ho bude mít pod kontrolou. Proto poslal jednoho z Věrných do Skrytého Štitu. Mladý prorok už dávno nevěřil, že Církev

chce pomoci lidem. Jejich neutralizační séra a geneticky upravení Lovci stále představovali poslední výspu mezi lidstvem a zrůdnostmi Cizího světa, ale Archeon a Věrní vystupovali jako jacísi bohové. Žádný člověk by neměl mít takovou moc. On sám se rozhodl už dávno. Neodjede do hlavního města, ne, dokud bude jeho odchod znamenat, že se stane loutkou Církve.

Mohla však Nettfari tu nepříjemnou pravdu vůbec vidět? Vždyť sotva dovršila sedmnácti let. Citadela a Lovci Štítu ji chránili před okolním světem příliš dobře, než aby mohla skutečně dospět.

„Jsi na sebe moc tvrdý.“

„Ne dostatečně.“ Pohlédl na dívčin černý kabát a plavé vlasy svázané do zcuchaného copu. „Kde budeš tou dobou ty? Nevypadáš, že by ses chystala do Velkého sálu.“

„Reinn prý objevil novou stopu. Něco mi říká, že se nám konečně podaří případ rozlousknout.“

„Nett... to tě to bláznovství ještě nepustilo?“

„Ty máš svůj svatý úkol a já zase svůj.“

„Ale zatímco ten můj leží ve vidinách, které mi přináší samo Světlo, tvůj leží ve špinavých uličkách chudinské čtvrti.“

„Ty dívky někdo zabíjí!“

Zase ten vyšinutý pohled. V Nettfaričiných očích se zračilo odhodlání, s jakým on mohl jen stěží zápolit. „Jak si tím vůbec můžeš být jistá? Našla jsi snad tělo?“

„Lidé na takhle dlouhou dobu sami od sebe nemizí.“

„Tohle je Skrytý Štít. Bestie, vrazi, násilníci. Lidé tu mizí každý den.“

Nettfari prudce zakroutila hlavou. „Po bestii by zůstaly stopy. Tohle má na svědomí člověk. A já jsem přesvědčená,

že nejde o dílo obyčejného násilníka. A nemluv se mnou jako s malým dítětem!“

Tvář možná ukazuje jen o tři roky více, ale mysl... ta už přežila i nejstaršího kmeta. Nikdo kromě něj nemohl pochopit, co dělají vidiny s lidskou duší. Nikdo nemohl pochopit, jakou cenu každodenně platí, když ze sebe dělá nádobu Světla. Časté tělesné slabosti představovaly pouhý zlomek ceny a Prorok se je teď rozhodl zneužít.

„Není ti nic? Jsi najednou bledý.“

„Jsem v pořádku.“ Nechtěl Nettfari lhát, ale neměl čas se s ní nadále přít. Světlo mu jistě odpustí.

„Zase jsi měl jeden ze svých stavů?“

„Nic to není.“ Belhal se dál chodbou. „Hodně štěstí při pátrání, Nett. Hlavně buď opatrná.“

„Jenže Archeonův Věrný...“, zarazila se. Viděla, že si potřebuje odpočinout. Mnohokrát mu vyčítala probdělé noci strávené prací, zatímco jeho tělo sláblo. „Vrátím se, jak nejdříve to bude možné. Doufám, že tentokrát konečně zjistím, kdo za těmi vraždami stojí.“

A já pro tvé vlastní dobro doufám, že to nezjistíš nikdy.

Počkal, až se klapot Nettfariňých střevíců dostatečně vzdálí, narovnal se a co nejrychlejším krokem procházel chodbami Citadely. Příjezd Archeonova Věrného přinášel alespoň jednu výhodu – v rozlehlém sídle se nenacházelo mnoho lidí, kteří by ho mohli zdržovat. Většina obyvatel Skrytého Štitu se teprve vracela od Západní brány a Správce s mistry vyčkával ve Velkém sále, aby významné hosty náležitě uvítal.

Několikrát se rozhlédl, než sáhl k pasu pro trojici klíčů a odemkl silné dřevěné dveře pobité železem. Každý ze

zámků tiše klapl. Mladý prorok vklouzl do šeré místnosti jako stín a okamžitě za sebou zamkl. Nikdy si nepotrpěl na přílišné pohodlí, ale etický kodex po něm vyžadoval jistou úroveň. Služebnictvo i případní hosté ho museli vnímat jako urozeného pána, jednoho z dvojice posledních dědiců legendárního Zakladatele Církve, ne jako chudého mrzáka.

Jak ironické... nikoho jsem léta nehostil a služebnictvo se sem neodvážívá vkročit.

Tak či tak, ono nesmyslné pravidlo mělo za následek jeho obrovský zdobený krb, dlouhý stůl s křišťálovou deskou, trojici honosných křesel a změř nesourodých obrazů na stěnách. Alespoň jedna výzdoba vzbuzovala v Prorokovi hrdost – pískovcová socha v životní velikosti, jejíž podstavec zabíral střed celé místnosti. Vyobrazovala muže s dlouhými rozpuštěnými vlasy vlajícími ve větru, divokým strništěm a pronikavýma očima, které se dívaly kamsi daleko za špičku velkého nosu. Svalnatá hrud' se mu vzdouvala ke stropu, levá ruka natahovala tětivu luku, v níž seděl šíp se širokým hrotem. U pasu mu visela dvojice seker s drobnými rytinami na topůrkách.

Mladý prorok se zastavil a krátce zkoumal tvář, nepříliš odlišnou od té vlastní.

Kdybys mi jen ukázal cestu, pradědečku. Kdybys mi jen ukázal naději, v jejímž jménu jsi kdysi položil základy Církve.

Už dávno se nezabýval počítáním, kolik generací ho od proslulého Zakladatele dělí.

Zapomněli tvé jméno i tvář. Zapomněli jména a tváře těch, kteří tě následovali. A přesto se tebou nechávají vést, celá staletí po tvé smrti.

Prorok si uvědomoval cenu sochy, když ji nechal vynést z tajných chodeb pod Citadelou, kde ji před třemi lety náhodou objevila skupina kopáčů. Jak jenom Správce zuřil, když se dozvěděl, kam se ti nepoučitelní hrabalové dostali. Naštěstí si Prorok jako jediný všiml drobného runového písma na skrytém předloktí Zakladatelovy levé ruky, podle kterého ho bezpečně poznal. On sám měl podobné znaky na levém chodidle.

Mohl Správci a ostatním prozradit, co skutečně našli. Požádat je o svolání sochařů, již by vytesali chybějící tváře ponurým sochám rozesetým po městě. Jediným počtám Zakladateli, který před dávnými lety záhadně zmizel, aniž by na světě zanechal jedinou vzpomínku na svůj vzhled či jméno. Ale neudělal to.

Mladý prorok si nikdy nedokázal pradědečkovy zmizení vysvětlit. Jak k němu došlo? Zakladatel a jeho Věrní byli legendami. Bojovali s nezastavitelným Pochodem zkázy při prvních pokusech démonů proniknout z Cizího světa na lidský a jejich hrdinské činy umožnily vzniknout největšímu sjednotiteli lidstva – Církvi. Pak se jednoho dne vytratili ze světa a spolu s nimi i všechny vzpomínky na ně. Jako by neexistovali.

Uctivě sklopil hlavu a prošel kolem rudého závěsu, za kterým se skrývala prostorná postel. Očekával by, že s nekončícím terorem Rudého boha se budou obyvatelé Štítu té barvě vyhýbat, ale nějaký odstín rudé svítil skoro na každém rohu Citadely. On ovšem nemířil k posteli, na niž by se nejraději svalil a upadl do hlubokého spánku, ale k nízké zaprášené komodě z tmavého dřeva. Zapřel se o ni, dokud se nedala do pohybu a neodhalila mu stará prkna.

Poklekl a nehty nahmatal nepatrnou rýhu v podlaze. Zatahl. Otevřel se před ním vstup do tajné místnosti. Prorok nasál chladný vzduch a začal sestupovat po nízkém schodišti. Dával si pozor, aby neuklouzl na kamenných kvádrech – ve všudypřítomném vlhku ještě nestihla krev důkladně zaschnout. Pohledem následoval kovové potrubí vedoucí od vypuštěné kádě podél loučemi ověncené stěny až k širokému trychtýři.

V okovech nad ním už čekala jeho další oběť.

IV.

Zaskřípaly dveře a Scalv dopadl na hrubá prkna.

„Dík za pomoc, Hroku.“

„Žádnej problém, Ulfe. Příště si ho líp hlídej.“

Scalv počkal, až Hrok vyjde ze dveří, a opatrně otevřel oči. Procítl už před delší dobou, ale bál se na to upozornit. Jeho pán šel Hroka vyprovodit, a tak se rozkoukal v malé místnosti sloužící jako kuchyň, jídelna a prádelna zároveň. Na stole s křivými nohami hořela svíčka a házela stíny na špinavé záclony z pytloviny. Spolu se svitem Rudého boha, který se jako vrah vkrádal dovnitř jediným nezakrytým oknem, měla na starosti osvětlení celé místnosti. Poblíž svíčky ležel talíř s nedojedeným kusem masa a šedými bramborama – nejspíš pánova snídaně. Z polic na něj shlížely oprýskané džbány a hrnky a sem tam ošklivý bůžek ze dřeva.

Scalv zahekal a pokusil se najít vhodnější pozici. Vstát se neodvažoval, ale i pouhým vyjmutím paže zpod těla na sebe strhl pozornost.

„Ulfe! Ten zmetek se probral!“ Obloustlá žena stála ve dveřích ložnice jen v noční košili.

Ulf vběhl do obydlí. „To si ze mě děláš prdel! Necháš se donýst až sem a pak přijdeš k sobě?!“ Holí udeřil Scalva přes stehno. „Máš štěstí, že se mnou šel Hrok, jinak bych tě nechal odvlíct oslem!“

„Dojdu pro bič, ať mu můžeš dát co proto.“

„Ne,“ popadal Ulf dech. „Bití bylo dost.“

Scalv ani nedutal. Vzpomínky na pánův hněv, rozeseté snad po celém těle, přicházely k sobě. Ulfova nechuť zbičovat ho navíc nevěstila nic dobrého.

„Musíš mu ještě přidat, ať si to pořádně zapamatuje,“ trvala na svém žena. „Vždyť moh někoho zabít!“

„Má náramek. A dostal sem se k němu včas.“

„To jenom proto, že ses probudil dřív.“

„Bez tý zasraný záclony nemůžu spát,“ usedl Ulf ke stolu a pustil se do zbytku snídaně.

„Kdy to přijde Geirolf opravit?“

„Zejtra nebo pozejtří.“

Nebýt přítomnosti pánů, Scalv by se nad hořkostí svého osudu rozesmál. Takže tomuhle vděčil za všechno bití? Zácloně? Ulf ji přede dvěma dny nechtěně strhl i s tyčí a oprava se jemu ani Scalvovi nezdařila. Výprask si za selhání samozřejmě vysloužil jen jeden z nich.

„Blbeček si dává načas,“ posadila se žena vedle Ulfa. Židle pod její vahou zanaříkala. „Nechceš dneska spát tady?“

„V kuchyni? S timhle?“ ukázal umaštěnou rukou na Scalva. „Posrala ses, Matildo?“

„Mam divný sny, když na mě čumí Bůh. Říkala sem ti, ať to okno utemuješ prknama. Celej tenhle barák je postavený úplně na hovno!“

„Tenhle barák mě stál všechny prachy a půlku prstu, náno blbá!“

Matilda nasadila ublížený výraz. „Promiň, Ulfičku, nezlob se. Víš, že sem to tak nemyslela. To ten Bůh, děsí mě. Přísahám, že je čím dál horší.“

„Co to zase meleš? Je pořád stejnej.“

„To teda ne! Je horší a nejsem sama, kdo si toho všimnul.“

„Kdo si toho ještě všimnul?“

„Halldora.“

„Ta stará rašple vodvedle? Vždyť pomalu ani neví, jak se menuje.“

„A říkali to vojáci!“

„Jaký vojáci, kurva? Že ty zase donášíš!“

„Nedonášim! Slyšela sem je, když tudy včera procházeli.“

„Jo? A co říkali?“

„Že je Bůh svítivější než normálně.“

„Svítivější?“

„Že víc září.“

„Podívej se na sebe, takový hezký slovo ses naučila.“

„To není prdel, Ulfe! S Bohem je něco špatně a v Citadele to věděj. A proto,“ pohlédla na Scalva, který sklopil oči k zemi, „mě vážně sere, když se tendle chcípák potuluje městem bez dozoru. Proč ho nechceš potrestat?!“

„Kdo řek, že ho nechci potrestat?“ usmál se zlomyslně Ulf. Odsunul se od stolu a na zem vysypal tři šedé brambory, které mu zůstaly na talíři. Předtím na ně nezapomněl plivnout. „Teď mě dobře poslouvej, zrůdo. Máš dvě minuty na to nažrat se, zbytek dne budeš o hladu. Potom zalezeš do dřevníku. Nasekáš a srovnáš všechno dřevo, co tam je. Budu tě chodit kontrolovat a chraň tě Světlo, jestli nebudu spokojenej. Jasný? Jasný?!“

Scalv zamumlal na souhlas. Když se Ulf obrátil, sáhl po bramboře a trochu ji očistil. Zmizela v něm po třetinách a další následovaly.

Na celý den představovaly tři brambory směšně málo jídla a Scalv věděl, jaká hora dřeva na něj v dřevníku čeká.

I dobře živenému muži by práce trvala přinejmenším dva dny.

„Tak mazej! Už nemůžu ten tvůj šerednej ksicht ani vidět!“

Scalv polkl a zvedl se ze země. Všechny části těla žadonily o milosrdenství. Vyšel z obydlí na malou zahrádku, kde rostly jen rezavé trsy mrtvé trávy, a vlekl se podél vysoké šedé zdi. Rudý bůh se mu vysmíval z oblohy. Scalv si zacpal uši, jako by snad mohl utlumit jeho volání. Letmo na něj pohlédl. Předtím si toho nevšiml, ale teď mu skutečně připadal o něco jasnější než obvykle.

Krvavý svit mu zalil tvář a on se před jeho dotekem skryl v dřevníku.

U.

Nettfari nepřítomně hleděla na zaschlou loužičku krve.

„Jsou čím dál troufalejší,“ vytrhl ji z myšlenek Reinn.

Dívka přikývla. Zatím se všechny únosy odehrály v úzkých uličkách chudinské čtvrti, ale tentokrát se pachatel odvážil do pokoje jedné z nevěstek. „Jak myslíš, že k tomu došlo?“

„Už tu na ni čekal. Vlezl pootevřeným oknem do pokoje a pak se schoval ve skříni.“ Ukázal na malé okénko, kudy sem dopadala démonická záře Rudého boha, a na prostornou skříň vedle postele.

„Jasně, počkal, až se dívka vrátí z noční směny a půjde se převléknout. Když otevřela skříň, přetáhl ji něčím po hlavě. Od toho je ta krev.“

„Nepředbíhej, Nett.“ Nettfari zrudla a on se marně pokusil skrýt úsměv. Přešel ke skříni a otevřel její levé křídlo. „Tady, vidíš?“ ukazoval na místo, kde se na dveřích zračila zaschlá krev. „Rozrazil dveře právě ve chvíli, kdy se dívka sehnula, aby odložila složené šatstvo na postel.“

„Únosce skříň zavřel. Snažil se zamaskovat stopy?“ Proč vůbec mluvila? Reinn sem dorazil dávno před ní. Zase ta potřeba zapůsobit...

„Pokud jo, muselo ho něco vyrušit. Krev nechal jasně viditelnou na podlaze. Ale já si myslím, že ne. Spíš mu dveře překážely, když dívku táhl k oknu, a tak je prostě zavřel.“

„To nám potvrzuje teorii, že únosce nepracuje sám. Neříkej mi, že ji v bezvědomí vyhodil z okna a pak sešplhal za ní.“

„Asi máš pravdu. Pod oknem bylo jenom pár kapek krve a stopy, které se nikdo neobtěžoval zahladit, můžou patřit jednomu muži stejně jako dvěma.“

„Muži?“

„Nebo ženě.“

„Myslíš, že by nás ty stopy mohly někam dovést?“

„Je to beznadějně. Dokázal jsem je sledovat až k hlavní silnici, pak se mi ztratily. Dokonce jsem si od Soda vypůjčil lovecké psy, ale ani ti nebyli schopný sledovat pach.“

To je celý Reinn, zasnila se Nettfari. Vždy nejméně o dva kroky vepředu.

„A než se zeptáš, tak jo, vyslechl jsem všechny, kdo se mnou byli ochotný mluvit.“

„Nikdo nic neslyšel ani neviděl.“

„Přesně tak.“

„Pokoj...“

„Prohledaný kousek po kousku.“

„Okno...“

„Nechávala ho otevřené pokaždé. To málo cenností, které měla, si nosila vždycky s sebou, takže jí neměli co ukrást.“

„Paní domu...“

„Našla krev, ale vojákům nic nehlásila. Ta dívka nebyla první, která se ze dne na den jen tak vypařila.“

„Zatraceně, Reinne, nemůžeš mě aspoň nechat domluvit?!“

„Promiň,“ sklopil oči hnědovlasý mladík. Podle úsměvu však omluvu vážně nemínil.

Nettfari si odfrkla.

Dva roky...

Dva roky pátrali s Reinnem po neznámém únosci nevěstek. Tedy dva roky společně – její starší druh mu byl na stopě už dlouho předtím. Proto také spojil síly s Nettfari. Chudý ševcovský učeň mohl jen stěží získat pozornost vojáků, zatímco urozené dámě stačilo lusknout prstem. Reinn ji využil. Moc dobře si uvědomoval, co znamenají její nesmělé pohledy a až podezřele časté návštěvy obuvnictví pro vyšší vrstvu. Přesto neváhala ani vteřinu, když ji mladík požádal o pomoc při pátrání po ztracené sestřenici. Narazil při něm na organizovanou sérii únosů táhnoucí se léta do minulosti. Vojáci byli nakonec k ničemu, žádného z nich nezajímal osud nevěstek natolik, aby mu věnovali skutečné úsilí. Ale z Nettfari a Reinna se stala nerozlučná dvojice.

„Máme vůbec něco, čeho bychom se mohli chytit?“ zeptala se. „Třeba sebemenší stopu?“

„Máme mnohem víc než sebemenší stopu,“ řekl Reinn s tajemným úsměvem. „Vzpomínáš na informátora, o kterém jsem ti zhruba před měsícem říkal?“

„Na toho, který se ti začal vyhýbat?“

„Jo, přesně. Ukázalo se, že se mi vůbec nevyhýbal, ale místo toho otravoval svoje kontakty, jak jen to šlo, dokud konečně na něco nepřišel.“

„Víš, kdo má ty únosy na svědomí?!“

„To úplně ne. Ale ví, kdy a kde dojde k další předávce.“

„Předávce?“

„Podle něj únosci dívky nezabíjejí. Živé je prodávají komusi jinému.“

„Komu? Za jakým účelem?“

Reinn zvedl ruku, aby zadržel další příval dotazů. „Uklidni se, Nett. Víc se mu zjistit nepodařilo. Tohle je velká

zpráva, musíme ale zachovat chladnou hlavu, jestli chceme tuhle odpornost ukončit jednou provždy.“

Nettfari souhlasila. Tohle by skutečně mohl být zlomový moment v jejich bezvýchodném pátrání. Konečně by dokázala, že za něco stojí. Správce se svými mistry vládl městu. Mladý prorok měl vize, které je – jak věřil – mohly jednoho dne osvobodit od temnot Cizího světa. A ona? Všichni si mysleli, že je úplně k ničemu, jen další urozená dáma na přeplněném dvoře. Ale ona byla odhodlaná pomáhat. Teď měla jedinečnou příležitost zajistit spravedlnost desítkám žen, jež někdo unesl z jejich domovů, aby je... Zaváhala. Dosud počítala s tím, že únosce dívky zabíjí. Ale mohlo se jednat i o něco jiného?

„Dá se tomu tvému informátorovi věřit?“ zeptala se.

„Nemyslím, že by mi lhal. Má sice šmátravé pazoury, ale takový úskok není v jeho povaze. Nezradí mě.“

„Dobře.“ Nettfari takové potvrzení stačilo. Ač si to přiznávala nerada, Reinnovi věřila skoro bezmezně. „Kdy má dojít k... předávce?“

„Dneska večer, kolem půlnoci. Za pivnicí U Rezavého kola.“

„Zajdeme tam ještě za dne a vybereme si vhodné místo k úkrytu.“ Za dne... Jako by se od sebe den a noc na tomhle prokletém světě lišily jinak než polohou hodinových ručiček. Vyrasila ke dveřím.

„Počkej, Nett. Nevíme, kolik se jich tam sejde. Na tohle sami stačit nebudeme.“

„Já vím. Požádám mistra Flavia, aby mi půjčil oddíl vojáků. Je ke mně vždy tak laskavý, určitě mi vyhoví. Kdy ses vlastně s tím svým informátorem setkal?“

„Dneska ráno. Proč?“

„Ještě než jsi mě požádal, abych se s tebou setkala?“

„No... ano?“

„Proč jsi mě sem tedy vodil?“

„Protože bys tu stejně skončila. Nebo snad nechceš vidět každé místo činu bez ohledu na to, kolikrát tě utvrdím, že už jsem ho pečlivě prohledal sám?“

Usmáli se na sebe.

„Stavím se v Citadele, vyžádám si podporu mistra Flavia a za dvě hodiny se sejdeme U Rezavého kola, platí?“

„Platí.“

Znovu se obrátila. Ruce se jí chvěly vzrušením.

O půlnoci konečně zjistí, kdo má všechny ty únosy na svědomí.

III.

Mladý prorok pomalu přistoupil k dívce.

Nahá hrud' se jí vzdouvala rychleji, když vycítila jeho přítomnost. Natáhl ruku a dotkl se rozechvělé pokožky. Byla chladná a hrubá. Od dívčiny zahalené tváře se až ke kotníku klikatil pramének zaschlé krve. Pod plátěným pytle, který poskytoval oběti jen vzduch potřebný k přežití, se musela skrývat samotná rána.

„Kde ... kde to jsem?“ zašeptala.

„Neboj se. Brzy bude po všem.“

„Kdo jsi? Proč tohle děláš?“

„Věř mi, že mě to netěší o nic více než tebe.“ Stejná slova opakoval před každou vizí. Sáhl k opasku pro dýku a nakrátko zaváhal, než přiložil čepel k dívčinu hrdlu. Nic neobvyklého. Váhal pokaždé.

„Zabiješ mě?“ zeptala se skoro smířeně.

Je statečná. Statečnější než všechny, které jsem tu zatím měl.

„Ano.“

Nastala dlouhá odmlka.

„Pak mi aspoň dovol podívat se mému vrahovi do tváře.“

Mladý prorok znejistěl. Žádná oběť ho o něco takového nepožádala.

„Ne.“

„Bojíš se.“

„Co prosím?“

„Máš strach. Chceš mě zabít, ale přesto se mi nedokážeš podívat do očí. Kapuce na mojí tváři ti možná pomáhá zapomenout, ale pravdě stejně neutečeš. Nechystáš se zabít divoký zvíře, ale člověka!“

Prohnaná malá kurvička!

Naklonil se k ní, cítil dívčin dech na druhé straně pytle. „Kápe skutečně odlehčuje mé duši, ale nenech se zmýlit. Jsem si moc dobře vědom, koho dnes ráno zabiju. Je to osud, se kterým jsem se už dávno smířil.“

„Pak seber odvalu podívat se mi do očí. Je to moje poslední přání.“

Rozum říkal ne, ale ruka se už natahovala po plátěném pytli. „Budiž.“

Zalapal po dechu.

Plavé vlasy lemovaly slzami zmáčenou tvář a skoro zakrývaly místo, kde dívku udeřili do hlavy. Malý nosík a ústa s plnými rty zhluboka nabíraly vzduch. Oči také prozrazovaly nedávný pláč, ale zeleň v jejich středu zářila odhodláním a nenávistí.

U Světla, ta podoba s Nett!

Dívka vypadala o něco starší a vyvinutější, ale jinak byla její přesnou kopií. Ani povahově se tolik nelišily – odporovala mu, přestože se jí musely útroby svírat strachem.

„Čekala jsem starýho násilníka, ale vidím jenom malýho chlapce. Mám na krku nůž, a přesto nejsem nejvyděšenější osoba v místnosti.“

„Nemysli si, že ti hry zachrání život. Teď už tě nemůžu nechat odejít, ani kdybych chtěl.“

„Pak bys mi aspoň mohl prozradit důvod. Nevypadáš jako někdo, kdo se vyžívá v krveprolití.“

„Nedělám to kvůli sobě, huso!“ Proč cítím takovou potřebu se před ní hájit?

„Kvůli čemu teda? Řekni mi to!“

Prorok pevněji sevřel jílec dýky, ale jinak se nedokázal hnout. Jako by před ním visela v okovech Nettfari. „To Světlo! Ono mě nutí dělat tyhle strašné věci. Plní mé srdce nadějí, ale jen za cenu, která bere naději jiným. Nic na tomhle krutém světě není zadarmo. Ani osud...“

„Možná bys to mohl vzít od začátku.“ Hlas měla najednou laskavý.

„Začalo to v den, kdy zemřeli rodiče. Tou dobou mi bylo třináct. Byli jsme na cestě do Blaskerku. Otcův dávný přítel nečekaně zemřel a on trval na tom, že se naše rodina zúčastní pohřbu.“

„Bestie?“

„Vyrojily se ze všech stran, jen co jsme vjeli do Thresbornského lesa. Rudý bůh zářil skrz koruny stromů a z nestvůr udělal dokonalé stroje na zabíjení. Všude bylo tolik krve, že i vzduch nasál jejím pachem. A já měl svou první vizi...“

Dívka ho zaujatě poslouchala.

„Viděl jsem tmavou oblohu. Nebyla to odporná černota Mlhy, ale nádherná klenba posetá tisícem zářících hvězd. Mezi nimi vynikal bílý srpek Měsíce. Pak se svět otočil vzhůru nohama a já se začal topit v nekonečné modři. Měsíc vystřídal Slunce, jasně žhnoucí hvězda. Při pohledu na něj tě pálily oči. Vrhalo paprsky na zelená luka a pole červenající se zralými plody, na křišťálově čistou vodu tekoucích řek a doškové střechy, na kterých si nahřívali peří pestrobarevní ptáci.“

„To je nádhra ...,“ zavřela zasněně oči. Poté se ale oklepala, jako by na ni vylil kbelík ledové vody. „Byl to jenom sen.“

„Ne! Byla to vize. Vize našeho světa – ne takového, jaký kdysi byl, ale takového, jaký ještě může být. Vize světa bez démonů, Mlhy a Rudého boha.“

„Jak to můžeš vědět?“

„O dva roky později zakopla na schodech Citadely jedna služebná. Ta nešťastnice se nabodla na ostrou hranu koše na oheň a zůstala na ní nejméně půlhodinu viset, než ji strážníci našli. Její krev se celou tu dobu vlévala do spár mezi dlaždicemi. Okamžitě přivolali Správce a spolu s ním jsem jako jeho svěřenec přišel i já. Druhá vize mě zastihla dřív, než jsem si to vůbec stihl uvědomit. Tentokrát se mi zjevílo samo Světlo. Čekalo na mě na druhé straně dlouhého temného tunelu, kterým jsem procházel. Slyšel jsem hlasy, s každým krokem jiné – prosily mě, napovídaly, radily. Těsně před koncem vize jsem znovu zahlédl Měsíc a Slunce.“

„A ty věříš, že to po tobě chce Světlo? Že tě žádá, abys udělal ze své vize skutečnost?“

„Je to můj osud. Mysli si o mně, co chceš, ale ty jsi tam nebyla. Neslyšela jsi ty hlasy, nespatriła jsi svět bez Rudého boha. První vize mě nechala na pochybách, ale druhá už mluvila jasně a zřetelně. Jsem vyvolený. Já najdu cestu z temnot Cizího světa. Já pomůžu Světlu vyhrát souboj se zrádnou Mlhou a odvrátím započaté Sloučení. Já spasím lidský rod!“

„Takže teď zabíjíš lidi ...“, ohrnula znechuceně ret.

„Udělal jsem, co jsem musel!“ Do tváří se mu vehnala krev a žíly na čele pulzovaly jako ztělesnění nejčistší vášně. „Nemohl jsem čekat na další nešikovnou služku. Vize vyžadují krev – čerstvou krev. Nic jiného nezabírá. Musím zabít! Můj život je příliš cenný, než abych ho pošetile riskoval tam venku.“

„Kolik?“ zeptala se chladným hlasem.

„Co?“

„Kolik lidí už jsi zabil?“

„Dvacet osm.“

„Dvacet osm?!“

„Od dvaceti osmi jsem je přestal počítat.“

„Kdy to bylo?“

„Na sklonku mých sedmnáctin.“

„Dvacet osm mrtvých za pouhý dva roky... Co to bylo za lidi? Všechno děvky jako já?“

„Zprvu vrazi a násilníci z městského žaláře. Pak se ale změnil velitel stráže a popravy začaly probíhat veřejně. Improvizoval jsem, dokud jsem neobjevil skoro nekonečný zdroj vidin.“

„Po špinavých šlapkách se málokdo shání a v chudinský čtvrti jich je víc jak much.“

„Netěší mě zabíjet nevinné ženy.“

„Já vím.“

„Snažím se jen sloužit lidstvu, jak nejlépe dovedu.“

„Já vím.“

Vyhýbali se vzájemnému pohledu, dokud dívka znovu neprolomila ticho. Zeptala se skoro s pochopením. „Pokročil jsi nějak? Ve svých vizích?“

„V prvních letech byl pokrok nezastavitelný. S každou další a další vizí jsem se dostával blíž a blíž ke Světlu, odhaloval cestu, po které musím vykročit. Teď ale zahalila můj vnitřní zrak temnota. Čtyři oběti, čtyři vize... a žádné Světlo.“

„Možná už Světlo krev obětí netěší. Třeba od tebe žádá něco jiného.“

„Zatím hovořilo jasně. Krev může být vykoupena jedine krví. A musí jí být mnoho, pokud má lidstvo dosáhnout spásy. Nehledě na to, jak moc se nám to hnusí...“ S dýkou v ruce přistoupil k dívce.

Snažila se ho hypnotizovat očima, ale tentokrát nehnul brvou. „Prosím, nezabíjej mě. Nech mě jít. Nikomu o tobě neřeknu, dokonce ti pomůžu získat další holky, jestli budeš chtít.“ Tím svou podobu s Nettfari definitivně roztránila.

Přiložil jí dýku k hrdlu.

„Prosím...“

Setřel slzu z dívčiny tváře a zanořil ostří hluboko pod kůži. Z hrdla vytryskla krev a přes jeho ruce se vlévala do trychtýře, kde se rudé tekutiny zmocnilo potrubí. Do vzduchu se vznesl známý pach. Dřevěná kád' se plnila, ale Prorok už se k ní nedopotácel. Zachvátila ho vize. Odvrátil se od dívky, která sebou zmítala ve smrtelných křečích, a zhroutil se na kolena. Tmavá místnost se vytrácela, místo ní přinášelo Světlo obraz zahalené oblohy. Mladý prorok vykřikl. Krvavý svit ho obklopil ze všech stran a nepatrné volání zesílilo.

Spatřil nezvratnou budoucnost.

III.

Xelgoth přistál na střeše opuštěné věže.

Světla pod ním zhasla už před hodinou a uvrhla město do tmy. Jen ojedinělé záblesky pochodní na hradbách svědčily o tom, že se ke spánku neodebral každý. Strážci Skrytého Štitu se střídali v pravidelných obchůzkách. Démona jejich přítomnost neznepokojovala. Nacházel se příliš vysoko na to, aby mohl některý z nich zahlédnout jeho majestátní postavu. Oni budou první, kdo okusí novou sílu Rudého boha. Brzy se navzdory sérům promění v armádu, která poslechne každý jeho příkaz. Podvědomě vztáhl ruku k hrudi, kde mu nově pulzovala dvě srdce. Uplynulo mnoho let od doby, kdy mu ho Vyvolený Nejstaršího naposledy půjčil, ale teď přicházela nová éra. Magie Citadel padne a on, Xelgoth, Thalgraminův pobočník, konečně vyhladí pokrevní linii Nečistého. Posadil se, černá křídla nechal rozepjatá na pozadí ametystové pokožky. Vyčkával. Půlnoc se přikrádala jako stín zabijáka.

Rudý bůh pozvolna vylézal zpoza Mlhy.

Kapitola druhá

Rudá půlnoc

